

УДК 330.341.424:631.11

Волощук Ю.О.,
канд. екон. наук, доцент, доцент кафедри економіки,
підприємництва, торгівлі та біржової діяльності,
Подільський державний аграрно-технічний університет

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ НЕОІНДУСТРІАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

Постановка проблеми. Стратегії розвитку окремих галузей та країни загалом отримали поштовх базуючись на неоіндустріалізації як умові ефективного розвитку. В зв'язку з кризовими явищами в світовій економіці новий шлях розвитку потребував врахування різних проблем від рівня зайнятості до процесів деіндустріалізації при умові глобалізації та розширення впливу транснаціональних корпорацій на економіку.

Для України наразі важливою є проблема переходу до нових технологічних укладів та зростання економіки країни з огляду на неоіндустріальну модернізацію галузей. Це дасть можливість змінити сировинну спрямованість експорту, зменшити та, в кінцевому результаті, нейтралізувати технологічну відсталість національної економіки та сформуванню конкурентоспроможну країну у світовій економіці. Тож актуальною вважаємо розробку концептуальних засад неоіндустріалізації України з урахуванням наукових досліджень у цій сфері.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Серед зарубіжних вчених, які займаються проблемами дослідження неоіндустріальних процесів, варто виділити праці Дж. Ріфкіна [1], П. Марша [2], К. Андерсона [3] та ін. Різні аспекти індустріалізації, постіндустріалізації, неоіндустріалізації розглядають в своїх дослідженнях такі вчені, як: О. Амоша, В. Вишневський, Л. Збаразька [4], А. Задоя [5], Є. Котов, В. Ляшенко [6], Е. Прушківська [7; 8], В. Геєць [9], А. Чухно тощо. Проте залишаються не вирішеними проблеми в частині узагальнення та систематизації концептуальних основ неоіндустріалізації економіки країни через забезпечення зростання інтенсивності розвитку і реалізації інноваційних процесів та інтелектуального капіталу враховувати практичний регіональний, галузевий та світовий досвід використання нового індустріального розвитку економіки.

Постановка завдання. Метою статті є теоретико-методологічне обґрунтування концептуальних засад процесів неоіндустріалізації в Україні. Для досягнення мети було поставлено наступні завдання: визначення необхідності створення і впровадження інновацій, трансформації підприємств та неоіндустріалізації розвитку економіки.

Виклад основного матеріалу дослідження. Термін «індустріалізація», на якому базуються дослідження переходу до нових технологічних укладів розглядається, в основному, як процес розвитку промисловості, що є причиною структурних зрушень в економіці.

Вчені виділяють такі історичні основні етапи індустріалізації: процес витіснення ручної праці, заснованої на використанні енергії людини та тварин, фабрично-заводським на основі роботи машин – так званий промисловий переворот та процес розвитку промисловості на основі використання парової тяги, електричної енергії тощо – епоха індустріалізації. Характерними ознаками таких процесів були зростання рівня зайнятості населення в промисловості в порівнянні з сільськогосподарським виробництвом, розвиток та постійне вдосконалення засобів виробництва і, відповідно, збільшення частки промислової продукції.

В основному дослідники процесів індустріалізації наголошують на процесах переходу від традиційного аграрного виробництва до розвитку важкої промисловості, проте слід наголосити, що процес індустріалізації перш за все транслює впровадження сучасних технологій в усі галузі економіки, техніко-економічну реконструкцію усього господарства в інтересах ефективного розвитку.

Індустріалізація є процесом, що постійно розвивається за умов глобалізації. Історики визначають кілька шляхів реалізації такого процесу, в першу чергу класичний – як процес розвитку, що набув поширення в розвинених країнах, соціалістичний – що проходив з викривленнями і значно різнився від класичного шляху та уповільнений – шлях, який проходили колишні колонії розвинутих європейських країн.

Отже, індустріалізація забезпечує досягнення вищого рівня розвитку продуктивних сил, стимулює процес підвищення ефективності виробництва, стимулює процеси кооперації, вдосконалення існуючої техніко-технологічної бази тощо.

Новий поштовх в дослідженнях щодо розвитку суспільства та економіки на основі розвитку нових технологій починається з 2010 р., з курсу розвинутих країн США, країн Європи на неоіндустріалізацію - переходу до нового типу індустріалізації, заснованого на інноваційних технологіях 5-6 укладу, роботизації, нанотехнологіях, розвитку штучного інтелекту та індивідуалізації виробництва. Такий

розвиток базується і на принципах сталого розвитку, з врахуванням екологічної складової та розвитку особистості, як основного ресурсу будь-якого цивілізованого суспільства.

У власних дослідженнях В. М. Геєць та група вчених зауважують, що неоіндустріалізація передбачає диверсифікацію економіки та перехід на інноваційний шлях розвитку. Головним змістом такої модернізації стає мобілізація всіх джерел підвищення ефективності, інтеграція індустріального і постіндустріального укладів, формування національної інноваційної системи та її включення у розширене відтворення [9].

Воробйов Е. М. та Демченко Т. І. визначають неоіндустріалізацію як процес, що є проміжним етапом до «розумної економіки» на новій інноваційній основі, що передбачає інтелектуалізацію, комп'ютеризацію, інформатизацію, а також перехід до постіндустріальних технологій [10, с. 79].

Для модернізації економіки України на засадах неоіндустріалізації базовими галузями мають стати високотехнологічні галузі, такі як авіаційна та космічна, ІТ-індустрія, хімічна промисловість, фармацевтика, виробництво засобів зв'язку. Розвиток саме цих галузей зробить можливим рух до постіндустріального суспільства, дасть можливість підвищити продуктивність праці, скоротити споживання ресурсів, дозволить покращити екологічний стан навколишнього середовища [8, с. 196].

Основними елементами нової індустріальної політики країн ЄС є:

- фінансова підтримка та стимулювання експорту;
- сприяння інвестиціям;
- стимулювання інноваційно-технологічного розвитку;
- полегшення доступу до фінансових ресурсів для бізнесу, особливо малого та середнього;
- підтримка промислового розвитку регіонів;
- активність фінансового сектора у пропозиції послуг для підприємств;
- постійне удосконалення адміністративного регулювання відповідно до потреб підприємств;
- сприяння налагодженню міжнародного співробітництва [11].

Проблемою України є низька конкурентоспроможність як продукції, так і підприємств, галузей, економіки загалом, більшість технологій є несумісними з технологіями розвинутих країн, ускладнені умови для залучення інвестицій та інноваційної діяльності.

Розвиток будь-якої галузі України в сучасних реаліях стає неможливим без присутності залучених інвестицій. І серед всіх галузей економіки країни першими мають шанс залучити іноземних інвесторів фармацевтична галузь, аграрний сектор, медицина, ІТ-сектор, транспорт та зв'язок. Однак необхідно зробити прозорим процес залучення інвестицій, гарантувати інвестору безпеку та захист, створити вільні умови для бізнесу, подолати корупцію в суспільстві.

Окрім цього, процес переходу до неоіндустріалізації вимагає перебудови ідеології та стратегічно правильного державного регулювання, підтримки вітчизняного бізнесу, інтеграції науки і виробництва, впровадження інноваційних технологій в усі галузі і сфери життя.

Потрібно переорієнтовувати економіку України на інноваційний розвиток всіх галузей в сукупності, підтримувати пріоритетні сектори; сприяти прозорому та чесному веденню бізнесу; сформувати механізм провайдингу та комерціалізації інновацій; реформувати з огляду на світові тенденції, потреби роботодавців систему освіти всіх рівнів; вдосконалити інституційну структуру забезпечення розвитку держави через розробку економічних і технологічних важелів, що дозволить підвищити рівень конкурентоспроможності країни.

Необхідно обрати вірний шлях переходу виробництва на нові технології, правильну стратегію та орієнтири. Визначально важливе значення має швидкість переходу всіх основних економічних ланок до вимог нового технологічного укладу. Важливим є система інституцій держави та регіонів, і підприємства – лідери ринку. Слід використати можливість скоротити час на фундаментальних дослідженнях, використати набуті знання розвинутих країн для розвитку власної технічної та технологічної бази [12, с. 105].

Примаков Є. М. зазначає, що нова індустріалізація повинна бути орієнтована на:

- диверсифікацію структури економіки з орієнтацією на підвищення в ній частки обробної промисловості;
- підготовку трудових ресурсів з відповідними компетенціями та компетентностями, в тому числі і за новими спеціальностями;
- фінансове забезпечення всіх процесів нової індустріалізації (доступні кредити, пільги та ін.);
- інтеграцію науки і виробництва, особливо вузівських розробок та їх впровадження у виробництво;
- дифузю нових розробок і технологій в усі галузі економіки;
- використання всіх інноваційних можливостей - як власних, так і отриманих за рахунок імпорту високих технологій [13, с. 82].

Неоіндустріалізація повинна стати для України основою для стратегічної перебудови держави, бізнесу через забезпечення соціально-економічних інтересів суспільства. Вдосконалення

технологічного рівня галузей економіки дозволить зміцнити державну безпеку у всіх проявах; поглибити процеси економічної інтеграції у світовому, міжнародному, міжгалузевому, міжрегіональному форматах; раціоналізувати споживання ресурсів через впровадження екологічних технологій, споживання відновлювальної енергії тощо; сформувати політику тісного взаємовигідного співробітництва бізнесу, держави та суспільства у процесах стратегічного розвитку; вдосконалення людського капіталу країни через модернізацію освіти, професійне вдосконалення, забезпечення високого рівня життя.

Формуючи концептуальні засади неоіндустріалізації можна визначити пріоритетні стратегічні завдання для створення основи подальшої модернізації економіки країни.

Вважаємо, що в першу чергу необхідне створення основ для впровадження неоіндустріального курсу, формуючи в першу чергу, інституційну та організаційну складові, інформаційну підтримку, комунікації, далі ресурсну та інноваційну й технічно-технологічну складову. Пріоритетом тут повинні стати розвиток людського капіталу через всебічну підтримку науки та освіти, залучення передового зарубіжного досвіду проте з огляду на традиції та ментальність нашої країни, загальнодержавна підтримка інноваційної діяльності.

Це дозволить визначити пріоритетні галузі та сектори для подальшої розбудови, перейти до процесів реіндустріалізації всіх секторів економіки, і в першу чергу промисловості та агросектору як основи економіки країни через оновлення основного капіталу підприємств, підвищення рівня ефективності виробництва, диверсифікацію виробництва, створення ефективної виробничої інфраструктури, переорієнтацію на нові ринки збуту продукції, збільшення мобільності, розвиток фінансових механізмів залучення інвестиційних ресурсів для курсу на неоіндустріалізацію тощо.

Далі на основі попередніх етапів реалізуються суспільно узгоджені сценарії повномасштабного неоіндустріального розвитку економіки України на основі нових технологій та розвитку людського потенціалу.

Індикаторами досягнення поставленої мети можна назвати такі фактори:

- стабілізація та подальше зростання показників рівня життя населення, підвищення рівня та якості забезпечення основних прав та потреб населення;
- значне зростання фінансування освіти та науки в країні, проведення відповідних реформ з врахуванням потреб ринку праці та світового досвіду;
- реальний розвиток та впровадження екологічних програм охорони та відновлення навколишнього середовища;
- позитивна динаміка рівня ефективності роботи всіх основних галузей;
- впровадження працюючих державних програм розвитку та впровадження інновацій (пільги, цільові програми тощо);
- збільшення частки продукції переробних галузей в загальному обсязі виробництва;
- забезпечення приросту індексів продукції на рівні 3-5%;
- позитивна динаміка інвестування в країні;
- підвищення рівня інноваційної активності;
- зростання рівня використання нових відновлювальних енергоресурсів;
- загальна позитивна динаміка зростання рівня конкурентоспроможності української економіки та рівня в рейтингу інноваційності;
- нові позиції на світовому ринку високотехнічної та наукоємної продукції;
- підвищення позиції країни в світовому рейтингу економічного розвитку тощо.

Враховуючи специфічну економічну ситуацію національної економіки, до основних цілей неоіндустріалізації включаємо:

1) *на макрорівні:*

- підвищення ролі промисловості у ефективності національної економіки та зростання рівня її ефективності;
- збільшення частки наукоємного та високотехнологічного виробництва;
- скорочення споживання невідновлювальних ресурсів, перехід на екологічно чисті види енергії та ресурсів;
- оптимізація співвідношення виробництв продукції основних промислових груп;
- зростання частки інноваційної в загальних обсягах реалізованої продукції;
- підвищення рівня наукоємності виробництва;
- зміни обсягів та структури експорту високотехнологічних та інноваційних видів продукції;
- приріст високотехнологічних робочих місць;
- формування ринку праці відповідно до нових вимог та потреб роботодавців та ринку;

2) *на мезорівні:*

- зростання частки продукції, виробленої з використанням інноваційних технологій;
- поліпшення технологічних характеристик виробництва;
- вдосконалення організаційно-економічних та інституційних умов здійснення міжгалузевих зв'язків;

- створення локальних коопераційно-інтеграційних утворень кластерного типу як одного з чинників розвитку територій та об'єднаних громад;
- забезпечення нової якості логістичної, збутової, науково-інноваційної та бізнес-інфраструктури;
- 3) *на мікрорівні*:
 - позитивна динаміка наукоємності виробництва та інноваційної активності;
 - підвищення рівня якості освіти;
 - зростання фінансування НДДКР;
 - підвищення рівня диверсифікації виробництва;
 - зміцнення позицій на ринках, які розвиваються;
 - участь в ефективних «ланцюжках створення вартості» на національному, регіональному, глобальному рівні.

Висновки з проведеного дослідження. Неоіндустріалізація повинна забезпечити збільшення інтенсивності розвитку та реалізації інноваційних процесів, підвищити швидкість розповсюдження інновацій як ключових чинників підвищення конкурентоспроможності та забезпечити перехід до економіки знань, розвитку інтелектуального капіталу суспільства.

Неоіндустріальне суспільство представляє собою економіку знань, тобто економіку, де знання відіграють домінуючу роль в розвитку. Оскільки основним елементом економіки знань є наукомісткі університети, що генерують максимальні макроекономічні ефекти у сферах глобальної конкурентоспроможності, якості продукції та системної трансформації сфери освіти, пропонуємо розглядати неоіндустріалізацію на мезо-, макро- і мікрорівнях, що дасть змогу що дасть змогу враховувати практичний регіональний, галузевий та світовий досвід використання нового індустріального розвитку економіки.

Бібліографічний список

1. Rifkin J. The Third Industrial Revolution: How Lateral Power is Transforming Energy, the Economy, and the World. New York: Palgrave Macmillan, 2011. 291 p.
2. Marsh P. The New Industrial Revolution: Consumers, Globalization and the End of Mass Production. Yale University Press, 2012. 320 p.
3. Anderson C. Makers: The New Industrial Revolution. New York: Random House Inc., 2012. 272 p.
4. Національна модель неоіндустріального розвитку України: моногр. / Вишневський В. П. та ін. ; за заг. ред. В. П. Вишневського. НАН України, Ін-т економіки пром-сті. Київ, 2016. 518 с.
5. Задоя А. А. «Новая индустриализация» в контексте стратегических целей Украины. *Бюлетень Міжнародного нобелівського економічного форуму*. 2012. № 1(5). С. 146-154.
6. Ляшенко В. І., Котов Є. В. Україна XXI: неоіндустріальна держава або «крах проекту»? монографія / НАН України, Ін-т економіки пром-сті; Полтавський ун-т економіки і торгівлі. Київ, 2015. 196 с.
7. Прушківська Е. В. Секторальна структура національної економіки: теорія, методологія, практика формування. Запоріжжя: Просвіта, 2013. 375 с.
8. Прушківська Е. В. Неоіндустріалізація як процес оновлення вторинного сектору економіки в період економічної нестабільності. *Теоретичні і прикладні питання економіки*: зб. наук. праць. 2013. Вип. 28. Т. 1. С. 191-197.
9. Новий курс: реформи в Україні 2010-2015. Національна доповідь / за заг. ред. В.М. Гейця та ін. Київ: НВЦ НБУВ, 2010. 232 с.
10. Воробьев Е. М., Демченко Т. И. Неоиндустриализация как форма экономической модернизации. *Вісник ХНУ ім. В.Н. Каразіна*. 2013. № 1042. Вип. 1. С. 76-80.
11. Дейнеко Л. В., Шовкун І. А., Шелудько Е. І. та ін. Неоіндустріальна трансформація промислового потенціалу України: колективна монографія / НАН України, ДУ «Ін-т екон. та прогнозів. НАН України». К., 2016. 278 с. URL: <http://ief.org.ua/docs/mg/277.pdf> (дата звернення 12.03.2018).
12. Волощук Ю. О. Основні напрямки неоіндустріалізації розвитку аграрних підприємств. *Інноваційна економіка*. 2017. № 5-6 (69). С. 102-107.
13. Примаков Е. Реиндустриализация или постиндустриализация. *Прямые инвестиции*. 2012. № 3 (119). С. 80-89

References

1. Rifkin, J. (2011), The Third Industrial Revolution: How Lateral Power is Transforming Energy, the Economy, and the World, Palgrave Macmillan, New York, USA, 291 p.
2. Marsh, P. (2012), The New Industrial Revolution: Consumers, Globalization and the End of Mass Production, Yale University Press, USA, 320 p.
3. Anderson, C. (2012), Makers: The New Industrial Revolution, Random House, Inc., New York, USA, 272 p.

4. Vyshnevskiy, V.P., Zbarazska, L.O., Zanizdra M.Yu. et al. (2016), *Natsionalna model neoindustrialnoho rozvytku Ukrainy* [National model of neoindustrial development of Ukraine], monograph, NAN Ukrainy, In-t ekonomiky prom-sti, Kyiv, Ukraine, 518 p.
5. Zadoia, A.A. (2012), "New industrialization" in the context of Ukraine's strategic goals", *Biuleten Mizhnarodnoho nobelivskoho ekonomichnoho forumu*, no. 1(5), pp. 146-154.
6. Liashenko, V.I. and Kotov, Ye.V. (2015), *Ukraina XXI: neoindustrialna derzhava abo «krakh proektu»?* [Ukraine XXI: Neo-industrial state or "crash of the project"?], monograph, NAN Ukrainy, In-t ekonomiky prom-sti; Poltavskiy un-t ekonomiky i torhivli, Kyiv, Ukraine, 196 p.
7. Prushkivska, E.V. (2013), *Sektoralna struktura natsionalnoi ekonomiky: teoriia, metodolohiia, praktyka formuvannia* [Sectoral structure of the national economy: theory, methodology, practice of formation], Prosvita, Zaporizhzhia, Ukraine, 375 p.
8. Prushkivska, E.V. (2013), "Neoindustrialization as renewal process in secondary sector in periods of economic uncertainty", *Teoretychni ta prykladni pytannia ekonomiky: zb. nauk. prats*, Iss. 28, Vol. 1, pp.191-197.
9. Heiets, V.M. et al. (2010), *Novyi kurs: reformy v Ukraini 2010-2015. Natsionalna dopovid* [Reforms in Ukraine 2010-2015. National Report on Committees], NVTs NBUV, Kyiv, Ukraine, 232 p.
10. Vorobev, E.M. and Demchenko, T.I. (2013), "Neo-industrialization as a form of economic modernization", *Visnyk KhNU im. V.N. Karazina*, no 1042, Iss. 1, pp. 76-80.
11. Deineko, L.V., Shovkun, I.A., Sheludko, E.I. et al. (2016), *Neoindustrialna transformatsiia promyslovoho potentsialu Ukrainy* [Neoindustrial transformation of industrial potential of Ukraine], coll. Monograph, NAN Ukrainy, DU «Instytut ekonomiky ta prohnozuvannia NAN Ukrainy», Kyiv, Ukraine, 278 p., available at: <http://ief.org.ua/docs/mg/277.pdf> (access date March 12, 2018).
12. Voloshchuk, Yu.O. (2017), "Main directions of neoindustrialization of agrarian enterprises development", *Innovatsiina ekonomika*, no. 5-6 (69), pp. 102-107.
13. Primakov, E. (2012), "Reindustrialization or postindustrialization", *Priamyie investitsiii*, no. 3 (119), pp. 80-89.

Волощук Ю.О. КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ НЕОІНДУСТРІАЛІЗАЦІЇ В УКРАЇНІ

Мета. Теоретико-методологічне обґрунтування концептуальних засад процесів неоіндустріалізації в Україні з визначенням необхідності створення і впровадження інновацій, трансформації підприємств та неоіндустріалізації розвитку економіки.

Методика дослідження. Для виконання завдань дослідження та досягнення поставленої мети використано діалектичний метод наукового пізнання, системний і логічний підходи визначення зрушень у економіці країни. У процесі дослідження застосовано загальнонаукові методи: порівняння – при розгляді цілей та індикаторів неоіндустріалізації; абстрактно-логічний – при формуванні висновків і пропозицій.

Результати. Визначено, що індустріалізація забезпечує досягнення вищого рівня розвитку продуктивних сил, стимулює процес підвищення ефективності виробництва, стимулює процеси кооперації, вдосконалення існуючої техніко-технологічної бази тощо. Встановлено, що потрібно переорієнтувати економіку України на інноваційний розвиток всіх галузей в сукупності, підтримувати пріоритетні сектори; сприяти прозорому та чесному веденню бізнесу; сформувати механізм провайдингу та комерціалізації інновацій; реформувати з огляду на світові тенденції, потреби роботодавців систему освіти всіх рівнів; вдосконалити інституційну структуру забезпечення розвитку держави через розробку економічних і технологічних важелів, що дозволить підвищити рівень конкурентоспроможності країни. Доведено, що неоіндустріальне суспільство представляє собою економіку знань, тобто економіку, де знання відіграють домінуючу роль в розвитку. Оскільки основним елементом економіки знань є наука, що генерує максимальні макроекономічні ефекти у сферах глобальної конкурентоспроможності, якості продукції та системної трансформації сфери освіти, пропонуємо розглядати неоіндустріалізацію на мезо-, макро- і мікрорівнях, що дасть змогу враховувати практичний регіональний, галузевий та світовий досвід використання нового індустріального розвитку економіки. Сформовано концептуальні засади неоіндустріалізації через визначення пріоритетних стратегічних завдань для створення основи подальшої модернізації економіки країни.

Наукова новизна. Удосконалено концептуальні засади неоіндустріалізації через створення основ для впровадження неоіндустріального курсу шляхом формування, в першу чергу, інституційної та організаційної складових, інформаційної підтримки, комунікацій, далі - ресурсної й інноваційної та техніко-технологічної складової; переходу пріоритетних галузей та секторів до процесів реіндустріалізації та подальшої реалізації суспільно узгоджених сценаріїв повномасштабного неоіндустріального розвитку економіки України. Вважаємо, що неоіндустріалізація повинна забезпечити збільшення інтенсивності розвитку та реалізації інноваційних процесів, підвищити швидкість розповсюдження інновацій як ключових чинників підвищення конкурентоспроможності та забезпечити перехід до економіки знань, розвитку інтелектуального капіталу суспільства.

Практична значущість. Результати дослідження можуть бути використані органами управління, підприємствами в частині розробки стратегії подальшої діяльності з огляду на процеси неоіндустріалізації в світі; окремі положення - в навчальних процесах та у науково-дослідних роботах викладачів, аспірантів, студентів.

Ключові слова: неоіндустріалізація економіки, інновації, концепція, індустріалізація, галузь.

Voloshchuk Yu.O. CONCEPTUAL PRINCIPLES OF NEOINDUSTRIALIZATION IN UKRAINE

Purpose. Theoretical and methodological reasoning of conceptual principles of neoindustrialization processes in Ukraine and determining of demand to create and to implement innovations, to transform enterprises and to develop an economy on the base of neoindustrialization.

Methodology of research. Dialectical method of scientific cognition, systematic and logic approaches to determine shifts in economy of a state are used to resolve issues of research. Such general scientific methods as comparative in the process of defining of targets and indicators of neoindustrialization, abstractive and logical to configure conclusions and propositions, are used in the process of research.

Findings. There is determined that the industrialization provides an achieving of higher development level of productive forces, stimulates processes of increasing of efficiency of manufacture, and of cooperation, and of improving of existing technical and technological base. There is also proved the demand to reorient the economy of Ukraine to innovative development of all industries, to support priority sectors; to facilitate to transparent and honest business; to form a mechanism of providing and commercialization of innovations; to reform a system of education on all level according to demands of employers and to world's trends; to improve an institutional structure of providing of state progress by the working out of economic and technological means, which permit to increase the level of the state competitiveness. It has proven that the new-industrial society is an economy of knowledge thus economy in which knowledge play dominant role in the development. We propose to review the neoindustrialization on mezzo, macro and micro levels to take in account practical regional, sectorial and world experience of using of new industrial progress of economy, in that the science generates maximal macroeconomic effects in the field of global competitiveness, goods' quality and systematic transforming of the educational sphere. The conceptual principles are configured by the determining of priority strategic issues to create the base of the following modernization of the state.

Originality. The conceptual principles of neoindustrialization by the creating the base of implementing new-industrial order in the way of configure, first of all, institutional and organizational elements, and informational support, and communications, and after that – resourceful and innovational, and technical and technological elements, are improved. The conceptual principles of neoindustrialization by the creating the base of implementing new-industrial order in the way of change-over of priority industries and sectors to the processes of reindustrialization and the following implementation of the socially agreed scenarios of the full-scale new-industrial progress of Ukrainian economy are improved too. We consider, that the neoindustrialization has to provide the arising of intensity of development and implementing of innovative processes, has to increase the tempo of extension of innovations as a key factors of arising of competitiveness, and has to provide the transition to economy of knowledge and to development of intellectual capital of society.

Practical value. The results of research on working-out of the strategy on the following activity with taking in account the processes of neoindustrialization in the world would be used by bodies of management, and by enterprises. Separate issues would be used in educational processes and in the scientific researches of tutors, post-graduate students and students.

Key words: neoindustrialization of economy, innovations, conception, industrialization, industry.

Волощук Ю.А. КОНЦЕПТУАЛЬНЫЕ НАЧАЛА НЕОИНДУСТРИАЛИЗАЦИИ В УКРАИНЕ

Цель. Теоретико-методологическое обоснование концептуальных основ процессов неоиндустриализации в Украине с определением необходимости создания и внедрения инноваций, трансформации предприятий и неоиндустриализации развития экономики.

Методика исследования. Для выполнения задач исследования и достижения поставленной цели использованы диалектический метод научного познания, системный и логический подходы определения сдвигов в экономике страны. В процессе исследования применены общенаучные методы: сравнения - при рассмотрении целей и индикаторов неоиндустриализации; абстрактно-логический - при формировании выводов и предложений.

Результаты. Определено, что индустриализация обеспечивает достижение высокого уровня развития производительных сил, стимулирует процесс повышения эффективности производства, стимулирует процессы кооперации, совершенствование существующей технико-технологической базы и тому подобное. Установлено, что нужно переориентировать экономику Украины на инновационное развитие всех отраслей в совокупности, поддерживать приоритетные секторы; способствовать прозрачному и честному ведению бизнеса; сформировать механизм провайдера и коммерциализации инноваций; реформировать, учитывая мировые тенденции, потребности работодателей систему образования всех уровней; усовершенствовать институциональную структуру обеспечения развития государства через разработку экономических и технологических рычагов, что позволит повысить уровень конкурентоспособности страны. Доказано, что неоиндустриальное общество представляет собой экономику знаний, то есть экономику, где знания играют доминирующую роль в развитии. Поскольку основным элементом экономики знаний является наука, которая генерирует максимальные макроэкономические эффекты в сферах глобальной конкурентоспособности, качества продукции и системной трансформации сферы образования, предлагаем рассматривать неоиндустриализацию на мезо, макро- и микроуровнях, что позволит учитывать практический региональный, отраслевой и мировой опыт использования нового индустриального развития экономики. Сформированы концептуальные основы неоиндустриализации через определение приоритетных стратегических задач для создания основы дальнейшей модернизации экономики страны.

Научная новизна. Усовершенствованы концептуальные основы неоиндустриализации через создание основ для внедрения неоиндустриального курса путем формирования, в первую очередь, институциональной и организационной составляющих, информационной поддержки, коммуникаций, дальше - ресурсной и инновационной и технико-технологической составляющей, перехода приоритетных отраслей и секторов к процессам реиндустриализации и дальнейшей реализации общественно согласованных сценариев полномасштабного неоиндустриального развития экономики Украины. Считаем, что неоиндустриализация

должна обеспечить увеличение интенсивности развития и реализации инновационных процессов, повысить скорость распространения инноваций в качестве ключевых факторов повышения конкурентоспособности и обеспечить переход к экономике знаний, развития интеллектуального капитала общества.

Практическая значимость. Результаты исследования могут быть использованы органами управления, предприятиями в части разработки стратегии дальнейшей деятельности, учитывая процессы неоиндустриализации в мире; отдельные положения - в учебных процессах и в научно-исследовательских работах преподавателей, аспирантов, студентов.

Ключевые слова: неоиндустриализация экономики, инновации, концепция, индустриализация, отрасль.